

Funda Tosun: ERMENİ DEVRİMCİ DEMİRCİ-İOĞLU'NDAN DİYARBAKIR CEZAEVİ

Posted on 17/02/2015

“Ölüm orucuna girdiğim ilk günlerde ‘diğerlerini anladık, bir Ermeni olarak senin ne işin var burada’ diyen subaylarla karşılaştım. Oysa direnmeye, bu rezil ve onursuz yaşamı kabul etmemeye en çok benim ihtiyacım vardı. Herkesten daha fazla nedenle benim direnmem gerekiyordu. Kaderim halkımın kaderiydi.”

İnsanlık tarihinin en korkunç işkencelerinin yaşandığı Diyarbakır Cezaevi’nde hapis yatmış 700 kişinin verdiği suç duyuruları üzerine geçtiğimiz günlerde Diyarbakır Başsavcılığı bir soruşturma başlattı.

Savcılık, suç duyurusunda bulunanların ifadelerini almaya başlarken Adalet Bakanlığı ve Milli Savunma Bakanlığı’na başvurarak, dilekçelerde adı geçen işkencecilerin şu an nerede bulduklarına dair bilgi istedi.

Savcı’nın bu isteğin Diyarbakır Cezaevi Gerçeğini Araştırma ve Adalet Komisyonu düzenledikleri bir basın toplantısında işkencecilerin adını açıklayarak yanıt verdi.

Orgeneral Kenan Evren’in başta olduğu listenin içerisinde, cezaevinde görev yapan komutanların ve subayların yanı sıra askeri savcı ve hâkimler de bulunuyor.

1981-84 yılları arasında 34 insanın öldüğü, yüzlercesinin sakat kaldığı Diyarbakır 5 No’lu zindanında filistin askısı, elektrik verme, falaka, tecavüz, cop sokma, dışkı yedirme vaka-1 adiyeden sayılan olaylardandı.

Devletin sistematik bir şekilde uyguladığı işkence ve “Türkleştirme” politikalarına maruz kalan tutsaklar içerisinde bir Ermeni de bulunmaktaydı.



Garabed Demircioğlu, her zaman komando elbiseleriyle dolaşan, “Co” isimli köpeği ile akla hayale gelmeyecek işkenceleri tutsaklar üzerinde deneyen Yüzbaşı Esat Oktay Yıldırım’ın ve diğer işkencecilerin özel ilgisine layık(!) oldu. Maşallahlı sünnet elbisesi giydirilerek Müslümanlaştırılan ve adı Ahmet olarak değiştirilen Demircioğlu’nun gördüğü işkenceler o dönemi yaşamış pek çok tutsağın belleğine kazındı. 1980-87 yıllarında Diyarbakır’da kalan zindanın bu biricik! Ermenisi tahliye olduktan sonra 1990 yılının 1 Mayıs’ında tekrar tutuklanır. 1 Mayıs’a

katılmak suçundan tüm arkadaşları üç ay yatarken Demircioğlu yine özel bir muameleye tabii tutularak bir yıl hapis cezası alır. Sağmalcılar Cezaevi’nde tutsaklara düzenlenen bir askeri operasyonda ağır şekilde yaralanan Demircioğlu daha sonra yurtdışına çıkar. Şu anda yaşadığı ağır işkencelerden dolayı Avrupa’da tedavi gören Garabed Demircioğlu ile Türkiye’de devrimci bir Ermeni olmanın ne menem bir hal olduğunu ve Diyarbakır Cezaevi’ni konuştuk.

7 fille öldürene cennet!

Diyarbakır’da, yani Kürtler’in Amed’i, Ermenilerin Dikranagerd’inde doğdum. Altı kardeşiz, iki ablam ve üç erkek kardeşim var, ben erkeklerin en büyüğüyüm. Ne babam ne de annem okuryazardı. Pek çokları gibi kendilerini çocuklarının okumasına vakfetmişlerdi. Emeğin ve çalışmanın değerini bilirlerdi ve bu yüzden onurlu insanlardı. Babam sırf biz okuyalım diye

eve gazete alırdı, Yılmaz Güney'in filmlerine götürürdü. Bunları bilinçli olarak yaptıklarını söyleyemem.

Tipik bir Anadolu Ermenisi olarak aile büyüklerimizin hepsi birer "Kılıçartığı" idi, kalanı sürgün, kalanı göçmen. Yayam, Diyarbakır'da gözleri önünde kardeşinin ve neredeyse tüm sülalesinin nasıl öldürüldüğünü, kalanlarla o büyük felaketten Suriye Qamışlı'ya, Halep'e nasıl kaçtıklarını anlatırdı. Teyzelerim orada kalmışlar. Onlarla tıpkı şimdi Kürtlerin yaptığı gibi tel örgülerin arkasında görüşürdük. Dayım da Fransa'da yaşardı.

Kiliseye giderdik, Surp Giragos Kilisesi'ne, analarımız elimizi sımsıkı tutardı yol boyunca. Biz içerdeyken ayine eşlik eden hep bir ses vardı. Kapıya atılan taşların sesi, kapı tahtaydı. Duaların ezgisine eşlik eden tahtaya değen taş sesi vardı ayinlerimizde. Bir gün bu tahta kapı dayanamadı ve kırıldı atılan taşlardan. Sonra demir bir kapı takıldı kiliseye.

Evin dışında herhangi bir yerde Ermenice konuşmazdık, ismimizi de söylemezdik hiç. Sanırdım ki bu iki noktayı yeterince başarılı bir şekilde gizlersem anlaşılmaz Ermeni olduğum. Her şey benim gizlilik performansıma bağlı sanırdım. Ama değildi, anlıyorlardı daha doğrusu biliyorlardı kimin gâvur, fille olduğunu.

Süleyman Nazif İlkokulu'na gidiyordum. Başka mahallenin çocukları her gün beni ve diğer Ermeni çocuklarını bir tenhada sıkıştırıyorlardı. İki elin işaret parmağını birleştirerek yukarı kaldırır "Müslüman mısınız?" ya da iki elin işaret parmaklarıyla haç yaparak "yoksa fille misiniz?" derlerdi. Çoğu zaman o meşum cevabı bile duymayı beklemeden yüzümüze tükürür, tekme tokat girişirlerdi. O zamanlar en çok duyduğum söz, bir cennet vaadine her an kurban gidecek varlığımla ilgiliydi. "7 fille öldürürsem cennete giderim!" Cennete gitmek, mutluluk katına çıkmak için her gün o yedi filleden biri olma potansiyelini taşıyarak yaşadım.

Diyarbakır tren garı: Ermeni ve Kürt analar

Diyarbakır garını hiç unutmam. Dokuz yaşında bir çocuktum, pek çok Ermeni çocuk gibi okumam için İstanbul'a gönderildim. Annem İstanbul'a gönderilmeme razı değildi. Bugün başıma gelen bütün felaketlerin müsebbibi olarak hâlâ İstanbul'u görür, belki de öyledir, bilmiyorum. Her yaz tatilinde doluşurduk trenlere memlekete dönmek üzere. Kömürlüydü o zamanlar trenler, elimiz yüzümüz kapkara varırdık evlerimize. Gönderirken bizi analarımız elimiz kolumuz ağzımız yolluk olsun diye verilen içli köfteler, sarmalar, dolmalar, ekmelekle dolu olurdu. Doluşurduk trene bir sürü çocuk. Geride her birinin elinde bir beyaz mendil ağlayan analar, biz giderdik, onlar gözyaşlarını silerdi. Belki de anam haklıydı, o gün o gardan yüzlerce Ermeni çocuk gibi okumak üzere ayrılmasaydım Diyarbakır'dan, belki de. Bilmiyorum...

Cezaevinden "tahliye" edildikten sonra ellerim kelepçeli, ayaklarım zincirli silahlı iki asker arasında "vatani görevimi" yapmaya götürüldüğümde yine aynı tren garında bu kez Kürt analar uğurluyordu beni. Benziyorlardı bizimkilere, sadece daha sesliydim, daha diktiler, belki daha gözü kara, belki bizimkiler gibi çok kısa bir sürede vahşeti yaşamadıkları için azar azar öldüklerinden belki, daha dayanıklı ya da daha güçlü. Belki de sadece çoktular. Neden oradaydılar bilmiyorum, ama eminim bizimkilerin yaşadığı türden zorla göç ettirilme hadiselerinden biriydi orada bulunmalarının sebebi, yoksa beni uğurlamaya mı gelmişlerdi? Ellerim ayaklarım zincirli yürümeye çalışıyorum, falakadan parçalanmış beni taşıması icap eden, böyle zor bir görevin altında ezilen ayaklarıma basmaya çalışarak. Birden bu kadınlar bağırarak askerin üstüne hücum ettiler, neden ayaklarımla zincirli olduğumu soruyorlardı, biri eğildi yapıştı zincire, diğerleri askeri tartaklıyordu, zincirin açılmasını istiyorlardı. Fakat bir tanesinin ilgisi ne ayağımdaki zincirde ne de askerlerle olan tartışmadaydı. Ha bire ağzıma ceplerime birşeyler tıktırıyordu. Sarmalar, dolmalar, tandır ekmeği...

Kıyım anılarıyla büyümüşseniz devrimci olmaktan daha doğal ne olabilir

Yokluk içinde büyüyen, bir çift kundura, ceket ve pantolonu ortaokula giderken giyen bir çocuğun yoksul dünyası sol ve devrimci düşüncelere açıktır. Üstüne üstlük ulusal-inançsal baskıya maruz kalmış, acının her türlüünü yaşamış, kılıç ve kıyım anılarıyla büyümüşseniz devrimci olmaktan daha doğal ne olabilir ki.

Nersesyan İlkokulu'nu bitirdikten sonra Surp Haç Tıbrevank Lisesi'nde yatılı olarak okudum. Kütüphanemiz zengin ve çok çeşitliydi. Rus, İngiliz, Amerikan, Türk, Ermeni edebiyatına ait klasikleri bulmak mümkündü. Öğrencilerin büyük bir bölümü okumaya ilgi duyardı. Yaşar Kemal, Orhan Kemal, Kemal Tahir, Sabahattin Ali, Fakir Baykurt'un kitaplarını okur, Nazım Hikmet, Enver Gökçe, Hasan Hüseyin, Ahmet Arifin şiirlerini ezbere bilirdik. Ne yazık ki o dönem yeterince Ermeni şair ve yazarların kitaplarını okuyamadık. Örneğin çok sonraları Yeğişe Çarents adında Kars doğumlu ünlü bir şairin varlığından haberim oldu.

Misak Manuşyan, Armenak Bakır, Manuel Demir, Nubar Yalım, Hayrabet Honca gibi lise yıllarımda devrimci oldum. İlk devrimci sosyalist kitapları Armenak (Bakır) bize getirdi. Okuduk. İbrahim Kaypakkaya'nın devrimci düşüncelerine sempati duymaya başladım. Kaypakkaya'nın Ermeni sorunu ve katliamı hakkındaki yaklaşımını bilimsel ve gerçekçi buldum. Düşünün, yaklaşık kırk yıl önce Ermeni katliamına ilişkin kısa, özlü, tarafsız ve bilimsel bir bakış açısı sunuyordu. Bütün ezberleri bozuyordu, bu beni oldukça etkilemişti.

Bir Ermeni'yi askıda görme zevki için işkence

12 Eylül 1980 öncesi komünizm propagandası yapma suçundan dolayı gözaltına alındım. Oldukça ağır işkencelerden geçtim. Cezaevine girdim, bir yıl yattım. Darbeden hemen sonra tekrar yine yasadışı sol bir örgüt üyesi olmak, komünizm propagandası yapmak suçlarından

dolayı Siverek'te gözaltına alındım. İfade vermeyi reddettiğim için en kaba, en ilkel işkence yöntemlerini uyguladılar. Sonra Urfa Merkez Komutanlığı'na götürüldüm.

Siverek-Halfeti-Suruç-Bilecik-Hilvan-Viranşehir-Ceylanpınar gibi çevre ilçelerden her yaştan her kesimden toplanan tutsakları buraya getiriyorlardı. Çoğunluğu yoksul, suçsuz, günahsız köylülerdi. Yüzlerce, binlerce insanı topladılar. Korkunç işkenceler yapıyordu.

Bir mevsim boyu işkencede kaldım. İşkencenin her türlüünü uyguladılar bana. Filistin askısı başta olmak üzere ayak bileklerimden ters askı, falaka, elektrik, uykusuz ve aç bırakma, tek ayak üzerinde bekletme, su içinde çıplak cereyan verme gibi bir dizi yöntemi üzerimde denediler. Çoğu zaman da sadece zevk için "Bir Ermeni'yi askıda görme zevki" için işkencelere maruz kaldım. Gözlerim bağlı olduğu için yüzünü göremediğim bir işkence görevlisi tarafından sadece sigara içip dumanını yüzüme üfleme için beni Filistin askısına aldırıyorlar ve işkence yapıyorlardı. İfade vermediğim için her geçen gün bu işkencelerin dozu artıyordu, her gün daha da azgınlaşıyorlardı. O kadar uzun süre Urfa Merkez Komutanlığı'nda kaldım ki izne gidip dönen askerler beni tekrar orada gördüklerinde hayretlerini gizleyemiyorlardı

İşkence seansında "Bir teselli ver"

Bir köpek havlamaya başlıyordu, eğitilmiş bir köpekti, seans başlayınca o da başlardı. Bir de ezan sesi duyduğunda başlıyordu havlamaya. Seanslarda Orhan Gencebay'ın 'Bir Teselli Ver' parçasını sürekli çalıyorlardı. Gencebay bilseydi bu şarkısının işkencede "teselli" parçası olarak dinletileceğini yine besteler miydi bilemem, ancak üzülürdüm eminim.

İşkencede en çok Kürtler vardı. Kürt devrimcileri, aydınları, köylüleri. Yaşlı, genç, suçsuz, günahsız yüzlerce insanla karşılaştım. Bir defasında Abdullah Öcalan'ın erkek kardeşi Mehmet Öcalan'ı gözaltına alıp getirmişlerdi. Ve tesadüfen mi, bilerek mi bilmiyorum, benim

yanıma koymuşlardı. Yerde başımız duvara yaslı bir şekilde oturuyorduk yan yana. Bir işkence görevlisi sırtıma bir tekme vurup adımı sordu. Adımı söyleyince kıyameti kopardı. Sonra yanımda yerde oturan adama sordu adını, o da söyledi. İşkencecinin öfkesi dizginlenemez bir hal aldı. “Kim bu iki Ermeni’yi yan yana koymuş” diye bağırıyor, küfürler savuruyor, tekmeliyordu bizi. O mu benim yüzümden, ben mi onun yüzünden bilemiyorum ancak ağır bir işkence faslına maruz kaldık o gün.

İsmin söylenirdi ve işkence başlardı. İşkencecilerin sesleri, konuşma biçimleri, yöntemleri o kadar çok birbirine benziyordu ki. Hepsi sanki bir kişiydi. Suratlarını göremedim, ancak suratlarının da benzer olduğuna inanıyorum. Hep bu insanların sevdiklerine, çocuklarına nasıl seni seviyorum diyebildiğini düşünürdüm... İşkencecinin sevgisi, sevgiye ait duyguları olabilir mi?

5 No'luya dair her anlatım biraz eksiktir

Bazen haftada bir, bazen iki grup Diyarbakır'a götürülürdü. Urfa'dan Diyarbakır'a götürülenler işkencenin artık bittiğini, rahat ve işkencesiz bir soluk alacaklarını düşünerek yolculuk yapardı. Ben de böyle bir halet-i ruhiye içinde gittim Diyarbakır'a.

Tanrı yukarıdan zulüm yağdırmış olsa herhalde bu kadar şiddetli ve bu kadar azgın olabileceğini düşünemezdi. Oraya cezaevi demek çok büyük bir yanlış olur. Fiziki ve psikolojik olarak her türlü teçhizata sahip, işinin uzmanı işkencecilerin olduğu tam teşekküllü bir işkence merkeziydi. Bir işkence laboratuvarıydı. Düşünün ki Diyarbakır Kolordu Komutanlığı'na götürülüp orada işkence görmek bizim için büyük bir nimet oluyordu. O saatlerin bitip de zindana dönmeyi istemiyorduk. 5 No'luya dair her anlatım biraz eksiktir çünkü böyle bir vahşeti kelimelere dökmek mümkün değil.

İlk adımın atıldığı andan itibaren insana geçmişe ait her şeyin zorla, zorbalıkla gasp edildiği,

sökülüp koparıldığı bir yerdi.

İlk adım: Dinin Müslüman, uyruğun Türk, adın Ahmet

Girdim. Kimlik tespiti için sıraya girdiğimizde üzerimizdekileri çıkartıp çıplak beklemeye başladık. İşkencecilerim için ilk keşif anıydı bu. Gayrimüslim olduğum anlaşıldı ve o andan itibaren merak ve yoğun ilgiye mazhar oldum. Her askerin, her subayın, kısaca her işkencecinin yakın ilgisine maruz kaldım.

Esat Oktay Yıldırım daha ilk günden itibaren beni sünnet edip, Müslüman yapacağını söyledi. Bunu o kadar rahat, güler yüzle yapıyordu ki, sanki normal, doğal ve yapılması gereken bir iş, yerine getirilmesi gereken bir görev gibiydi. Adımın bundan böyle “Ahmet”, dinimin İslam, uyruğumun Türk olacağını söylüyordu. Türkleştirme politikalarına ek olarak sünnet edilme ve namaz kılma vardı benim programımda.

Beni merak edip görmek isteyen birçok üst düzey askeri görevli geliyordu. Sanki bir canavar yakalamışlar, sanki insana benzer hiçbir yanım yokmuş gibi hayretle, alayla bana bakıp küfürler ediyorlardı. Bir yaratık vardı karşılarında. Artık neredeyse o dönem orada bulunan herkes bir Ermeni'nin varlığından haberdardı. Koca işkencehanede bir tek Ermeni olmak, büyük bir şans olsa gerekir! Sırf benimle ilgilenen, yüzüme tüküren, küfreden, sırtıma zorla bindirilen, üzerime işeyen birkaç kişi vardı.

Ölüm her an başucumdaydı ama bir türlü ölemiyordum. Bir kurşunla ölmek ne büyük bir lüks ne müthiş bir lütuftu.

Neden çıkınım yoktu ki benim!

İlk işkence faslında, çıkınında-torbasında sabun, sana yağı, diş macunu, kâğıt çıkan herkese zorla çıkınından çıkanları temizlemesi, yani zorla onları yemeleri söylendi. Direnen, yemeyenler toplu asker dayağına maruz kaldı. Gözaltındayken gördüğüm işkencelerden ellerim kollarım tutmuyordu. Bu yüzden taşıyabileceğim bir çıkınım da yoktu. Ancak yine de işkenceden muaf olamadım, çünkü 5 No'lu zindanda işkence için her zaman bir gerekçe vardı. Varlığımız işkence nedeniydi. Misal neden çıkınım yoktu ki benim?

Bir Cizreli at hırsızdı vardı. Hasımları bunu Kürtçü diye ihbar etmişti. Adam bize benzemiyor, at hırsızdı çünkü. Nasıl bir çeviklik ve atletiklik anlatamam. Bunu tezgâha koymaya çalıştıkları her seferinde askerlerin arasında fırtırıp koridor boyunca peşinden koştururdu. Cizreli'nin bu halleri işkenceden gözünü açamayan bizler için ilan edilmemiş bir zaferdi âdeta.

Duvarların, tavanın her yanı Türk bayrakları şeklinde boyanmıştı. Her yer kırmızı, herkes hakiydi. Ya işkencedeydik ya işkence gören birilerinin çığlıklarını dinliyorduk. Gece gündüz fark etmiyordu. Seçme şansım olsa tezgâhta olmayı isterdim kuşkusuz, çünkü arkadaşlarının seslerini dinlemek işkencelerin en büyüğüydü. Bugün hâlâ o çığlıklar kulaklarımdan gitmiyor.

Mahkemeye her gidiş dönüşte, karanlık-havasız, ayaktan zincirli arkadan kelepçeli ring arabasının içinde işkencenin dozu artardı. Konuşmak, savunma yapmak büyük bir bedel ödemeyi göze almaktı. Mahkemede savunma yaptığım için ring arabasında başlamak üzere özel olarak, beş-on diye tabir edilen kalaslarla dövülürdük. Bir gün kalas kırıldı sırtımda, cezası büyük oldu tabii.

Bir ara Mehdi Zana, Mazlum Doğan ve şu anda ismini hatırlayamayacağım arkadaşlar ve benimle ilgili "öldü" iddialarını araştırmak için Uluslararası Af Örgütü'nden bir heyet geldi. Ölmediğimizi, yaşadığımızı ispatlamak için bizleri heyetin karşısında çıkardılar. Bizleri heyet temsilcilerine gösterdiler. Özellikle vücudumuzda görünen hiçbir yara ve işkence izinin

kalmaması için çok çaba harcadılar ve biz de gelen heyete “işkence yapıyorlar” diyemedik. Avukatların durumu da bizlerin durumundan farklı değildi. Onları da bir heyet karşısında çıkardılar. Onlar da “işkence var, bizlere ağır işkenceler yapılıyor” diyemedi. Şerafettin Kaya, Hüseyin Yıldırım gibi eski milletvekilleri vardı. Ahmet Türk, Nurettin Yılmaz, Celal Paydaş gibi bizden yaşları oldukça büyük olan ağabeylerimiz, çocukları yaşındaki askerlerden çok ağır işkenceler gördüler.

Bütün bu süreçte ASALA militanlarının eylemleri gündemdeydi ve ben Ermeni olduğum için tüm bu eylemlerin müsebbibiydim! Cezam ağırdı... Tutsaklar arasındaysa saygı duyulan bir efsane kahramanına dönüşmüştüm. Beni tanıma şansı olan onlarca arkadaş, tanıdık dostlar tahliye olduklarında her yerde, bir Ermeni devrimciden, ağır işkenceler sonucu mutlaka öldürüleceğinden, bahsetmişler. Artık yaşıyor olabilmemin mucize olacağını düşünmüşler. Madem öyle kilise papazı da getirin!

1983 yılında zindanda toplu direniş başladı. O gün en mutlu günümüzdü. Köleliğe, işkencelere, onursuzluğa meydan okumaydı. İnsan olma, özgürleşme günüydü. Hayatımın en güzel günüydü diyebilirim.

Kendini feda eden Mazlum Doğan, bedenlerini ateşin ortasına atan dörtler unutulmaz. Ölüm orucunda yaşamlarını kaybeden Kemal Pir, Hayri Durmuş, Akif, Ali, Cemal Arat, Orhan Keskin arkadaşlar saygı ve sevgiye en fazla layık olanlardır. Saygıyla, minnet duygusuyla onları hep andım. Onlar ilk direniş kıvılcımını bedenleriyle tutuşturdular. Ancak işkence durmadı.

1984 yılında ikinci toplu direniş başladı. Bu direnişte ölüm orucunun ilk ekibinde yer aldım. Yirmi kişiyle başladığımız 49 gün süren ölüm orucunun sonunda iki arkadaş yaşamını yitirdi. Ağır işkence ve tehdit koşulları altındaydık.

Ölüm orucuna girdiğim ilk günlerde “diğerlerini anladık, bir Ermeni olarak ölüm orucunda

senin ne işin var” diyen subaylarla karşılaştım. Oysa en çok direnmeye, bu rezil ve onursuz yaşamı kabul etmemeye en çok benim ihtiyacım vardı. Herkesten daha fazla nedenle benim direnmem gerekiyordu. Kaderim halkımın kaderiydi.

Ölüm orucunda olanları caydırmak, vazgeçirmek için cami hocası getirmişlerdi. “Allah kendi kuluna verdiği canı ancak kendisi alır, siz kendi canınıza kıyamazsınız. Bu can Allaha aittir” türünden bir konuşma yapıyordu. Bişar Akbaş adında bir arkadaşımız hocaya “Bizimle birlikte bir Ermeni arkadaş var. Madem öyle gidin bir kilise papazı da getirin” dedi. Tabii hoca da gitti, papaz da gelmedi...

İşkence bir devlet politikasıydı

Şimdi Türkiye’de olup işkencecilerin yargılanması için suç duyurusunda bulunanların içinde olmayı çok isterdim. Bizlere işkence yapanlar yargılanmalıdır. Ancak unutmamak gerekir ki işkence bir devlet politikasıydı. Devletin resmi politikası olduğundan dolayı sadece fiziki anlamda işkence yapanlar değil, aynı zamanda bu uygulamayı resmi devlet politikası olarak gören, kabul eden, uygulatanlar da hesap vermeli ve yargılanmalıdır. Öte yandan, 5 No’lu mutlaka müze olmalıdır.

Bugün, gördüğüm işkencelerden kaynaklı dayanılmaz ağrılarım oluyor. Ciddi bir denge ve görme problemi yaşıyorum. Her şeyden önemlisi yine çok ciddi hafıza problemim var. Her 5 No’lu zindan konusu olduğunda ya da onunla ilgili anılar, haberler, isimler geçtiğinde, aklımdan farkında olmadan istemeyerek gözlerim doluyor. Bunun adı tıbben ağır depresyon benim içinse bir iç deprem. Yurt dışındayım ve ilaç tedavisi görüyorum. Bütün bunlara bir de göçmen hastalığını ekleyin. Yani uzak olmayı ve memleket hasretini... (FT/EKN)

* Bu yazı 20 Mayıs’ta Agos gazetesinin 789. sayısında yayımlanmıştır.



Kaynak: bianet.org